

дойде редъ да гонимъ нѣкои други балкани, безъ провизии и безъ петакъ на ржце.

II б. — Това не е лошо, но е невъзможно. Васката е неговъ покровителъ и минава за годеникъ на дъщеря му.

III б. — Кой! Васката? Той върши всичко това не заради дъщеря му, а за паритъ му. Той е разбойникъ.

II б. — Така изглежда.

III б. — Ти знаешъ ли, че къмъ този човѣкъ питая страшна умраза и онзи день безъ малко щѣхъ да му забия ножа на пушката си?

II б. — Защо?

III б. — Защо ли? Хмъ! Като отивахме съ него къмъ ханчето, срещнахме една даскалица, която слизаше отъ селото на срещното бърдо.

II б. — Е-е!

III б. — Азъ искахъ да си отменимъ, но Васката я спрѣ. Започна да я разпитва и да ѝ разправя, че обикалялъ тѣзи мѣста съ научна цель, догдето най-после се възрѣ въ златното медалионче на гърдитъ ѝ, което поиска да види.

II б. — Сетне?

III б. — Тя откачи медалиончето и му го подаде. Той го разтвори и вътре имаше потретъ, за който тя каза, че е на баща ѝ — другаръ отъ четата на Ботевъ.

II б. — Наистина!

III б. — Да, да. Но този разбойникъ Васката откачи медалиончето отъ верижката, която повърна на даскалицата, а медалиончето скри въ джоба си и тръгна. Искаше да го замъкне.

II б. — Я го гледай, дявола! А даскалицата?

III б. — Тя се разплака, горката, но азъ постъпихъ чисто по Ботевски. Вдигнахъ ножа срещу него и му казахъ: тукъ се слуша моята воля, предай на даскалицата медалиончето или ще изпитаашъ още сега презрението ми къмъ такива престъпници като тебе.

II б. — А той?

III б. — Той ли? Този самозванъ герой великанъ между насъ ли? Хе! Да видишъ какъ се сви и стана като пале предъ нозетъ ми.

II б. — После?

III б. — После му ударихъ единъ ритникъ и взехъ медалиончето, което предадохъ на даскалицата.